

Pohled

Foto: archiv Šimona Kotka

Zakulisí

Žádný štědrý stát nám nebude tahat trn z paty

V seriálu rozhovorů ze zákulisí českého showbyznysu pokračujeme se Šimonem Kotkem. Ten vystudoval hudební management na JAMU v Brně, v rámci studia se podíval i na stáž do Finska. Pracoval pro agenturu Joe's Garage a nyní s vlastní firmou 100PROmotion zastupuje Bratry Ebeny, Vladimíra Mišíka, Prague Cello Quartet, kapelu Terne Čhave a řadu dalších.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Na rozdíl od mnohých kolegů z branže máte vystudovaný hudební management. Máte díky tomu nějakou výhodu?

Myslím, že všechna studia přinášejí do profesního života kromě samotného vzdělání a znalostí zásadní výhodu – a to jsou kontakty lidí ze stejného oboru, ze stejné fakulty a školy. Na ty je možné v budoucnu navazovat. Mezi mými spolužáky byl například Vilém Spilka, vynikající kytarista a zároveň významný promotér, který stojí za JazzFestBrno nebo se podílí na festivalu Struny podzimu a dalších akcích. Ale nemyslete si, i moje začátky byly přesně podle modelu „hrál jsem v kapele a někdo ty koncerty zařizovat musel...“.

Co se vlastně v rámci takového studia učí? Jaké tam jsou specifické předměty?

Když jsme začínali na JAMU, byli jsme, tuším, teprve druhý nebo třetí ročník. Pro akademii to byl nový obor, a tak se postupně formoval. Vyzkoušeli jsme si tedy předměty typu dějiny hudby nebo obligátní klavír. Z těch manažerských

Je potřeba si uvědomit, že pravidla, jak uspořádat úspěšný koncert, která platila mnoho let, v tuto chvíli vůbec neplatí.

dovedností to byly ekonomika, účetnictví, právo a podobně. Dnes jsou ty obory mnohem dál. A také už je v Česku víc odborníků, a tak je možné jít mnohem hlouběji v autorském právu nebo marketingu.

V posledních měsících zažíváme nejen na kulturním trhu bezprecedentní situaci. Dá se z koronavirové krize pro muzikanty vytěžit něco pozitivního?

Hudebníci, promotéři a všechny související obory jako zvukaři, technici, dopravci, manažeři a další zažívají velmi nejistou dobu. Nutí nás to hledat nové cesty pro umění, být hodně kreativní. Zároveň je potřeba řešit i otázku živobytí, rozprostřít příjmy ve více zdrojů. Bohužel to ve finále může nejvíc odnést právě umění, protože na umění se člověk musí soustředit naplno. Teprve pak vznikají výjimečná díla. Když umělci začnou celou svou bytostí řešit jen živobytí, přijdeme jako společnost o celé umění. Je to doba hledání cest a zároveň rovnováhy, aby člověk neztratil ze zřetele svůj cíl. Řeknu-li to pateticky, tak své poslání.

A jak pandemie promění hudební scénu z pohledu promotérů?

U promotérů asi platí to samé jako u umělců. Jsme v tomto na jedné lodi. Hledáme nové cesty, aby umění a ti, kdo ho dělají, mohli žít. Je potřeba si uvědomit, že pravidla, jak uspořádat úspěšný koncert, která platila mnoho let, v tuto chvíli vůbec neplatí. A vlastně se mění s každým novým nařízením. Je to velmi

vysilující a obávám se, že mnoho tradičních kulturních míst zanikne. Jen stále doufám, že se objeví nové způsoby, jak kulturu provozovat.

V létě si vysloužila pozornost demonstrace „bedňáků“, kteří rozhodnutím vlády přišli o práci. V rozhovoru pro MF Dnes říkáte, že vy a vaše parta techniků a zvukařů jste během krize pomáhali stavět střechy a bourat stodoly. Měl tuhle možnost každý, nebo to prostě není tak jednoduché?

My jsme během prvních měsíců krize různě pomáhali kamarádům – dělali jsme stavební práce a vlastně cokoliv. Nebylo to o nějakých zakázkách, ale vyzkoušeli jsme si, že jako tým můžeme fungovat i v jiných oborech a v případě dlouhotrvající krize můžeme dělat i něco jiného než jen servis pro koncerty. Ale není to tak snadné. Jednak je problém v tom, že se odborní technici můžou

rozprchnout do jiných oborů, a pak už je neseženete. I proto jsem se snažil naši partu udržet pohromadě. Druhá otázka je, zda krize nebude ještě širší, nebudou postižené další sektory a práce pak nebude ani v jiných oborech. To se ukáže.

A samozřejmě technická profese je něco jiného než umělecká. Když jste muzikant, tak nemůžete dělat deset hodin na stavbě. Muzikant musí pro udržení svého umění taky denně cvičit a nemůže si odrovnat šlachy na ruku těžkou manuální prací.

Jestli se nepletu, tak pro hudebníky se 100PROmotion dokážete zajistit full service od domlouvání koncertů přes vydávání desek až po správu Facebooku. Která z těch činností je nejtěžší? Nebo možná ještě lépe řečeno – nejnevěděčnejší?

Každá z těch činností má svá úskalí – takže těžké můžou být všechny. Jinak určitě nejtěžší jsou zvukařské bedny. (smích)

Jiné požadavky asi bude mít Vladimír Mišík, jiné Prague Cello Quartet a jiné Terne Čhave. Dá se rozdíl v práci s tak různými hudebníky nějak popsat?

To je obsáhlé téma, ale spíš z hlediska technického. Musím říct, že spolupracuji s muzikanty, kteří jsou velmi skromní a ani hvězdy nemají „hvězdné“ manýry. Dělán s hudebníky, kteří dělají hudbu pro dobrý pocit, který jim muzika dává, a ne pro uspokojování svého ega.

Kromě hudebního manažera jste taky bubeník. Hrajete teď někde aktivně?

Ano, hudebník nadšenec, koníčkář. Občas si zahrajeme s akustickou kapelou Tři v triku.

Už jsme řešili, jak výhodné je studium hudebního managementu. Jak moc se hodí, když je promotér nebo manažer také sám muzikant?

Křest desky Vladimíra Mišíka, foto: archiv Šimona Kotka

Myslím, že je výhoda, když rozumíte, o čem že si ti muzikanti povídají. Nebo v krajním případě můžete za někoho zaskočít.

Měl jste nebo máte taky autorské ambice?

To bych na stránky tohoto magazínu raději ani netahal. Pár mladických pokusů tam bylo, ale pak jsem usoudil, že bude lepší, když ty ambice opustím a přenechám skutečným autorům.

Rob jste studijně strávil ve Finsku. Co vám to dalo? A v čem je tamní scéna jiná než ta naše?

Ve Finsku to bylo skvělé. Sibelius Academy v Helsinkách měla už v té době větší zkušenosti s výukou hudebního managementu. Nahlíželi na to velmi ze široka a v souvislostech. Obdivo-

Ve Finsku to bylo skvělé. Sibelius Academy v Helsinkách měla už v té době větší zkušenosti s výukou hudebního managementu.

val jsem jejich jazzové oddělení. Jak ti studenti uměli hrát – to byla paráda. A pak jsem byl nadšený z finské podpory exportu jejich muziky. Velmi v té době podporovali folklorní hudbu, její studium a vývoz za hranice. Však v té době k nám často jezdila kapela vyrůstající z finské folklorní muziky – skupina Värttinä. S jejich tehdejší kytaristou jsem chodil do školy.

Je něco, čím se můžou tuzemští muzikanti a jejich managementy v zahraničí inspirovat?

Já myslím, že učit se určitě jde navzájem od kohokoliv. Je potřeba si všimnout věcí,

Předání zlaté desky za album Čas holin Bratrům Ebenům, foto: archiv Šimona Kotka

vnímat. Nenasadit si klapky na oči a hnát se kupředu bez ohledu na cokoli. Spíš být otevřený. Obecně si myslím, že ta otevřenost je něco, co se můžeme stále učit. Přijde mi, že v zahraničí (a myslím spíš tom západním) jsou lidé celkově otevřenější novým věcem a sobě navzájem.

A naopak – je něco, co by se mohli v cizině učit od nás?

Máme nádherné umělecké historické podhoubí. Myslím, že máme na co navazovat a to můžeme i předávat dál.

Je nějaká šance, že česká kapela opravdu ve velkém prorazí v zahraničí? Mnozí o tom snili či sní, leckomu se to povedlo do jisté míry, ale zatím snad žádný muzikant z Česka se nestal skutečnou mezinárodní hvězdou...

Ono je otázka, co myslíte pojmem

„skutečná mezinárodní hvězda“. Je mnoho českých hudebníků, kteří jsou hvězdami ve svém oboru – Radek Baborák, Ondřej Pivec, Iva Bittová a řada dalších. Ale pokud máte na mysli popovou megastar typu Robbieho Williamse, tak k tomu, myslím, nedojde. Nemáme tu českou, výchozí scénu tak velkou a mediálně významnou, že by mohla narušit zaběhlé marketingové cesty velkých vydavatelů.

Co by se – z vašeho pohledu – mělo na domácí hudební scéně zásadně změnit?

Nejhorší je, že stále doufáme, že nám jakýsi štědrý stát pomůže. Musíme si opravdu rychle uvědomit, že nám, čímž myslím celou kulturní scénu včetně publika, v této situaci nikdo tahat trn z paty nebude. A musíme najít sílu začít spolupracovat – promotéři s umělci i publikem. Jen by to chtělo trochu méně těch klacků pod nohama... ☒